

Leppäkertun satumaa

kirjoittanut Hilikka Pulli

- Tietääkö kukaan, kuinka päästään sammakkokuninkaan valtakuntaan? Kuuluu leppäkerttu huutelevan keskellä kesäistä niittyä. Niityn yllä lentelevä pikkulintu kuulee huudon, ja visertää: - Minä taidan tietää.

- Kerrotko minullekin, riemastuu leppäkerttu, ja kohoo siivilleen tavoittaakseen linnun. Mutta eiväthän sen siivet kannattele niin ylös, vaan sen on palattava maanpinnalle. Niinpä lintu lentää alas sen eteen kertomaan:

- Sinne on hyyyyyyvin pitkä matka, sinne sammakkokuninkaan valtakuntaan. Tuskin sinä pystyisit sinne lentämään... Katsos, minunkin on sinne matkatessani otettava välillä suuntaa löytääkseni perille.

- Miksi et lennä oikopäätä, ihmettelee leppäkerttu.

- No, asia on niin, että sammakkokuninkaan valtakunta sijaitsee sateenkaaren tuolla puolen, lintu vastaa:- ... Ja sinä kai tiedät, että sateenkaari siirtyy tämän tästä paikasta toiseen... Siksi suuntaa on välillä tarkistettava.

No voihan jummi, hämmästelee leppäkerttu. Mutta vielä enemmän se on ihmeissään, kun se kuulee perustelut sille, miksi tuo valtakunta yleensäkin sijaitsee noin epämääräisessä paikassa. Onkohan linnun selitys edes tottakaan? Kuinka joku voi asua sellaisessa paikassa, joka jatkuvasti siirtyy; milloin se menee edellä, tai sivulla tai ties missä, leppäkerttu pohtii. Siitä se kyllä on kuullut kerrottavan, että sateenkaaren takana ovat kaikki maailman rikkaudet, mutta silti... Niinpä se tokaiseekin linnulle:

- Sinä taidat visertää omiasi... Oletko keksinyt koko jutun?

Ei lintu ole sitä keksinyt, ei todellakaan. Mutta kuinkahan se voisi vakuuttaa leppäkertulle puhuvansa totta, siinäpä pulma. Niinpä se enempiä selittelemättä lehahtaakin takaisin siivilleen, ja alkaa liidellä sinne tänne.

Leppäkerttu katselee lintua haikein mielin. Kunpa hänkin pystyisi lentämään noin...

Mutta mitäs nyt, linnun yhä kaarrellessa niityn yllä, taivaalta alkaa tipahdella sadeepisaroita. Eikä aikaakaan, kun pisaroiden taakse piirtyy sateenkari. Sen värit suorastaan hehkuvat. Onpa se kaunis.

Mitä tarkemmin leppäkerttu sitä katselee, sitä enemmän se alkaa kiehtoa häntä. Hän alkaa jopa

erottaa väriraitojen lomasta outoja ääri viivoja... jopa itsensä sammakkokuninkaan, joka istuskelee väriraitojen lomassa kultainen kruunu päässään, ja huhuilee hänelle:

- Sinäkö se olet, joka haluaa tietää, missä minun valtakuntani on?

- Mi... minä, sopertaa leppäkerttu, koska sitä jännittää ihan hurjasti. Mutta jännitys katoaa tuota pikaa, kun sammakkokuningas jatkaa:

- Kiinnostaisiko sinua poiketa minun linnassani? Ja sitten se loikkaa alas niitylle. Se loikkaa niin vauhdilla, että sen kruunu jää roikkumaan sakarastaan sateenkaaren alimman raidan reunaan. Vaan eipä mitään,... Nythän se näyttää ihan tavalliselta sammakolta. Sen kanssa uskaltaa paremmin jutellakin. Niinpä leppäkerttu vastaakin sille:

- Sinähän asut niin kaukana, etten minä pysty lentämään sinne. Eiväthän linnunkaan siivet sinne saakka kannattele. Senkin on laskeuduttava välillä ottamaan suuntaa, niin se on kertonut.

Mutta sammakkokuningas rohkaisee leppäkerttua:

- Kyllä sinä pystyt. Sinun siipesi kannattelevat sinua niin pitkälle, kuin uskot niiden kannattelevan. Katsos, kaikki riippuu siitä, mihin me maan asukit uskomme pystyvämme... Sekin on kyllä totta, että joskus meistä jokaisen pitää ottaa uudelleen suuntaa, ettemme eksyisi oikealta tieltä... Ja totta on sekin, että koska sinä olet paljon lintua pienempi, ovat sinun siipesi lyhyemmät kun linnulla...Mutta ei hätää, me voimme kutsua erään ystäväni sinulle avuksi.

Ja niin sammakkokuningas alkaa kurnuttaa... Se kurnuttaa ja kurnuttaa... Se kurnuttaa kutsuvasti, sitten suostuttelevasti ja vielä käskevästikin... Kunnes koko niitty alkaa vavahdella. Myös apilankukka, jonka lehdellä leppäkerttu on jo pidemmän aikaa istuskellut, huojuu kuin rajuilman kourissa. Apilan varteen on näet kietoutunut kaksi hyyyyyyvin suurta sormea.

Sormet kuuluvat Jätille, sammakkokuninkaan ystäväälle, joka on tullut leppäkertulla avuksi... Ja siinä samassa nuo sormet siirtyvät jo aivan leppäkertun eteen. Voi ei... Mitä tästä nyt tulee... Mihin se sammakkokuningaskin katosi? Sen kurnustakaan ei enää kuulu?

Eipä kuulu kurnutusta, ei.

Mutta sättimistä kyllä kuuluu.

- Sinä senkin hölmö, sätii sammakkokuningas Jättiä:-...Sinä säikytit leppäkertun ties minne... Miten sinä nyt voit kuljettaa hänet sateenkaaren taakse, minun valtakuntaani?

- Mutta armollinen kuningas, puolustautuu Jätti:-... En minä ole leppäkerttua mihinkään karkottanut, se on täällä turvassa, minun kynteni alla. Ja niinhän se onkin... Sieltä Jätin valtavan kynnen alta leppäkerttu alkaakin juuri pilkistellä esiin ihas-tellakseen, miten erilaiselta kaikki, koko maailma, näyttää ylhäältä käsin...

Ja kun Jätti lähtee harppoilemaan pitkillä jaloillaan yli niityn ja yli metsän ja yli koko seutukunnan, tömisee koko tanner, ja yhä uusia värejä hulmuu sinne tänne, siellä täällä, kuin ikään kotoisen niityn usvassa aamuisin, leppäkerttu arvaa tulleensa sateenkaaren tuolle puolen...

Tuota matkantekoa kauempaa seuranneet eläimet väistyivät oitis pois Jätin tieltä, etteivät olisi jääneet sen valtaviin jalkain alle. Myös ihmiset hämmästelivät jyskettä ja rytinää niin, että pysyttelivät mieluummin omissa kodeissaan, kuin tulivat ulos Jätin kulkua seuraamaan. Ikkunoistaan he kyllä näkivät kaiken. He näkivät myös tuon ihanan sateenkaaren. Ja kun Marja näki sen, hän alkoi kysellä isältään, mikä se oikein on, ja niin isä selitti hänelle, mikä sateenkaari on ja mistä se tulee, ja miksi se on niin salaperäinen ja ihana. Isä kertoi myöskin sen takana olevista rikkauksista... Satumaasta ja sen sammakkokuninkaasta ja leppäkerttuista ja onnellisista asukkaista, sekä kaikesta muustakin mukavasta. Eli niistä samoista asioista, joista Marja itsekin osaa kertoa vaikka kuinka monta tarinaa.

Piirros: Satu Seppi

Tunteet pelissä

Hilkka Pulli 2019

Anna tykkää rupertella,
kuutamolla kuljeskella,
Artun kanssa
käsityksin,
laulella ja naureskella,
kesäheinän huojunnassa
ihana hiljaa kuiskutella...
ehkä myöskin nuottaa vetää,
kun on hällä monta setää,
jotka jakaa ohjeitansa,
ett' on lempi joskus ansa
nuoren naisen, nauravaisen...

Mutt' seuraisko siit' hiis,
jos ohjeille hän viittais viis,
sitä Anna tädin kanssa
iltapuhteen tuumii,
pohtii,
kunnes voittaa nuorten tunteet...

Ja niin riemumielin kapsahtaa
hän viimein taaton kaulaan saa,
kun tämä alttarille
Artun viereen
lupaa hänet taluttaa.

Äitikin on siitä innoissaan.
Hän kapiroita alkaa laittamaan.

Piirros: JU